

„A VÁNDOR ÉJI DALA”

Hang lábujjhegyen
jár itt a hegyen.
Lent, fönt csend.
Nem rebben madár
se már.
Neked is kijár te dőre
a nyugi, a halál.

ŐSZI SANSZOM

(Verlaine-nek és Tóth Krisztinának)

Vedlik a lomb,
Bús dongó dong,
tovaszáll.
Szívedbe bú
az őszi bú,
megtalál

bárhol is vagy.
Minden itt hagy.
Lomha lomb
esőz reád,
Kihűl teád,
te bolond.

Hűlt helyemet:
itt megleled
egy napon.
Nem jött imél,
mit súg a szél,
hallgatom.

